

РЕШЕНИЕ

№ 41646

гр. София, 12.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в публично заседание на 12.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **6971** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и във вр. с чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).
Образувано е по жалба от Д. К. С., срещу Решение по т.12 от заявление с вх.№ У-ЗДОИ-51/26.07.2023г., издадено от директора на дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в Министерството на финансите.
В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорвания административен акт, като постановен в противоречие с материалноправните разпоредби. Според оспорващия административният орган погрешно е приел, че исканата информация не попада в приложното поле на ЗДОИ, с което неправилно е отказано предоставянето ѝ.
Ответникът – директор на дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в Министерството на финансите, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с която да я отхвърли.
Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.
След като се запозна с приложените и приети по делото писмени доказателства, съдът установява от фактическа страна следното :
Производството пред административния орган е образувано по заявление за достъп до обществена информация с вх. № У-ЗДОИ-51/26.07.2023 г. от 03.03.2024 г. на Д. С. до Министерство на финансите, с което и предвид дадените с решение № 526/19.01.2024 г. по адм.дело № 9272/2023 г. по описа на АССГ указания, е поискан достъп до следната информация, обективизирана в 12 точки. В изпълнение на указанията на съда се последвало решение изх. №

15/19.03.2024 г. на началника на кабинета на министъра на финансите, с което се отказва достъп до обществена информация, поискан със заявление с вх. № У-ЗДОИ-51/05.03.2024г.

По жалба на оспорващия е образувано адм.д.№ 3694/2024г. АССГ, който с Решение № 19950/15.10.2024г. е отменил отказа в частта, с която се отказва достъп до обществена информация по въпроси № 8-12, формуирани в писмо с уточняващи въпроси от 05.03.2024 г. във връзка със заявление вх. № У-ЗДОИ-51/26.07.2023г. и е върнал делото като преписка за ново произнасяне, съобразно мотивите в решението. Спазвайки указанията на съда, административния орган е предоставил исканата информация по т.8-11 и е оставил без разглеждане заявлението по т.12.

Решението на съда е обжалвано с касационна жалба в частта по т.12 и по нея е постановено определение №23172/12.11.2024г., с което същата е оставена без разглеждане, поради необжалваемост на основание чл.40, ал.3 от ЗДОИ.

По частна жалба от директор на Дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в Министерство на финансите, в качеството му на задължен субект по чл. 28, ал. 2 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ) е образувано адм.д.№ 1266/2025г. по описа на Върховния административен съд, който с Определение № 3763/09.04.2025г. е оставил в сила определението на АССГ, но с коригиращи мотиви, с които приема че неправилно решаващият съд е приел, че касационната жалба е насочена срещу решение № 19950/15.10.2024 г. по адм. дело №3694/2024 г. по описа на АССГ в частта, с която се отказва достъп до обществена информация по въпроси 8-11. Според ВАС, с касационната жалба ясно е посочен предмета на касационно оспорване, а именно решението само в частта, с която по отношение на въпрос 12 административният акт е отменен и преписката е върната на органа за ново произнасяне.

Наред с горното, касационната инстанция е приела, че първоинстанционният съд е разгледал производството по делото по реда на чл.145 и сл. от АПК по отношение на въпроси №8-12 и се е произнесъл с акт по същество, а в случая по отношение на административния акт относно въпрос 12, редът за разглеждане е друг, той е посоченият в чл.197 и сл. от АПК, тъй като се касае за отказ на административен орган да разгледа по същество отправено до него искане. Поради това е счел, че решението в частта относно въпрос №12 е с характер на определение по чл. 200, ал. 1 АПК.

На основание горното, преписката е върната на административния орган за произнасяне, въз основа на което е постановено оспорваното в настоящето производство решение, с което е отказан достъп до заявената с т.12 информация.

При така установената фактическа обстановка и като взе предвид становищата на страните, съдът прави своите правни изводи:

Жалбата е ДОПУСТИМА. Подадена е от лице с правен интерес да оспорва, в законоустановения срок /предвид неангажирането на доказателства от ответника за дата и начин на връчване на оспорвания акт/.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона

Процесният отказ, е издаден от компетентен орган – директор на дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в Министерството на финансите, в рамките на предоставените му със Заповед № ЗМФ-55/17.01.2025г. на министъра на финансите правомощия като спор по този между страните няма.

Оспореното решение е издадено при спазване на императивните изисквания на чл.59, ал.2 във

вр. ал.3 АПК и специалната разпоредба на чл.28, ал.2 ЗДОИ, съответно са спазени изискванията за форма, включваща мотиви и следващ се от тях диспозитив - отказ за предоставяне на търсената информация. Предвид горното, не са налице основания за отмяната му/обявяване на неговата нищожност на основание чл.146, т.1 или т.2 от АПК.

При постановяване на акта не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които съдът определя като съществени по смисъла на чл.146, т.3 АПК и които да са основание за неговата отмяна. Съдът приема разбирането, че нарушението на административно-производствените правила е съществено тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Доколкото предназначението на административнопроизводствените правила е да обезпечи издаването на един законосъобразен по съдържание акт, то до отмяна водят тези нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос. Съгласно чл.28, ал.1 ЗДОИ заявлението за ДООИ се разглеждане не по-късно от 14 дни след датата на регистриране, т.е. в срок до 22.11.2017 г. В този срок е постановено оспореното по делото решение, с което е отказан достъп до информация.

Оспореното решение е издадено в съответствие с материалноправните разпоредби.

Разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ определя като обществена по смисъла на закона всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Приложимостта на реда за достъп по ЗДОИ е обусловена от принадлежността на исканите данни към категорията "обществена информация" по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ. В случая исканата информация няма обществен характер, тъй като засяга документите по конкретен казус по повод спор между конкретни страни. Исканите със заявленията документи не съдържат сведения, свързани с обществения живот в страната, информацията не е обществена и не дава възможност на жалбоподателя да си състави собствено мнение относно дейността на задължен по закон субект. Информацията, която е поискана от административния орган не може да се определи като обществена, доколкото не е относима към обществения живот в страната, а се касае конкретно до документи, събрани и съставени в хода на едно специално административно производство и поради това има частен характер. Не се искат сведения, свързани с обществения живот в страната, въз основа на които жалбоподателят ще има възможност да си състави собствено мнение относно дейността на задължения по закон субект, а информация във връзка с конкретен частен случай. Информация по конкретен казус не е информация по см на чл.2 от ЗДОИ, в какъвто смисъл е и трайно установената съдебна практика на Върховния административен съд.

Когато заявителят иска информация във връзка с хода или резултатите от едно производство, било то административно или съдебно в случая международно арбитражно, защитата му не е по реда на ЗДОИ, предвид наличието на разпоредбата на чл. 8, т. 1 от ЗДОИ. Отделно с образуваното дело се засягат финансови институции, информацията за което е предвиден друг ред. Както се посочи в чл. 2, ал. 1 ЗДОИ е дадена легална дефиниция на понятието обществена информация, достъпът до която законът разрешава. За тази информация законодателят е създал и изричното задължение на задължените по смисъла на чл. 3, ал. 1 ЗДОИ правни субекти да я предоставят. Същият не е средство обаче, за получаване на всякаква информация от държавните органи. От друга страна разпоредбата на чл. 4, ал. 1 ЗДОИ определя, че законът се прилага тогава, когато в друг закон не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация, т.е. установява законовата възможност на всеки гражданин да има достъп до обществена информация. Наличието на специален ред за снабдяване с исканата информация от своя страна

изключва прилагането на нормите на ЗДОИ съгласно чл. 4, ал. 1 от закона. Тоест, второто условие за предоставяне на достъп до обществена информация е въведено с изискването по чл. 4, ал. 1 ЗДОИ, в който е посочено, че законът се прилага, когато в друг закон не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на обществена информация.

Предвид изложените правни съображения, жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК, оспорващия следва да бъде осъден да заплати на ответника сторените по делото разноси в размер на 200лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение, съевременно поискани до приключване на устните състезания. Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 28-ми състав

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата от Д. К. С., срещу Решение по т.12 от заявление с вх.№ У-ЗДОИ-51/26.07.2023г., издадено от директора на дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в Министерството на финансите.

ОСЪЖДА Д. К. С. да заплати на Министерство на финансите сумата от 200лв. разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: